

Книгата на Даниил — номер четири

Отвесът

Jeff Pippenger

2023-11-27

Разглеждаме „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава, както са представени в книгата на Даниил. Правим това, защото една от пророческите характеристики на „седемте времена“ е, че то представлява „камъка на препъване“, който зидарите отхвърлиха. Определям камъка на препъване, представен в Писанията, като истина, която може да бъде видяна, но не бива виждана. За онези, които я виждат, тя е скъпоценна; но за онези, които не я виждат, тя не е само онова, в което се препъват, а и камъкът, който ги стрива на прах.

Когато Христос представи камъка, който зидарите отхвърлиха, Той посочи, че красъгълният камък ще стане „глава“ на ъгъла. Вестта за отхвърления камък в Писанията винаги е свързана с това, че Бог отминава един предишен заветен народ, като същевременно Бог влиза в завет с народ, който преди това не е бил Божий народ.

Исус им каза: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на ъгъла; от Господа е това и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще бъде отнето от вас и дадено на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се строши; а върху когото той падне, ще го стрие на прах. Матей 21:42–44.

Първото „времево пророчество“, до което Уилям Милър бе доведен от светите ангели, бяха „седемте времена“ от Левит двадесет и шеста глава. Лаодикийският адвентизъм започна процеса на събаряне на основополагащите истини, които Господ изгради чрез служението на Милър, като отхвърли самото първо от откритията на Милър. Разбира се, всяка пророческа илюстрация на свещена основа е илюстрация на Христос, Който е „Камъкът“, така че отхвърлянето на „седемте времена“ през 1863 г. не само бележи началото на процеса на отхвърляне на основополагащите истини, но представлява и отхвърляне на Христос. Както в свидетелството на Христос за отхвърления камък, така и Петър посочва, че едно от пророчествата, свързани с основния камък, е, че той в крайна сметка ще стане „глава на ъгъла“.

Затова и е казано в Писанието: „Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, никак няма да се посрами.“ И тъй, за вас, които вярвате, Той е скъпоценен; а за непокорните — „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, Той стана глава на ъгъла“, и „камък за препъване и канара на съблазън“ — за онези, които, бидейки непокорни, се препъват в словото; за което и бяха определени. Но вие сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, придобити за Негово притежание, за да възвестявате превъзходствата на Онзи, Който ви призова от тъмнината в Своята чудна светлина; вие, които някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ; които не бяхте получили милост, а сега получихте милост. 1 Peter 2:6–8.

Крайъгълният камък в началото на адвентизма става глава на ъгъла. Исаия е в съгласие с Христос и Петър, и Исаия използва основния камък, за да представи един заветен народ, който бива отминат заради нов заветен народ. В своето свидетелство той представя една категория, която е сключила завет със смъртта и е приела лъжа. Лъжата, която те приемат, е лъжата, която Павел определя като причиняваща силна заблуда върху онези, които сключват завет със смъртта, понеже не приеха любовта към истината.

Затова чуйте словото Господне, вие, присмехулни мъже, които управлявате този народ, който е в Йерусалим. Понеже казахте: Ние сключихме завет със смъртта и с ада сме в съгласие; когато прииждащият бич премине, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата свое убежище и под лъжата се укрехме. Затова тъй казва Господ Бог: Ето, полагам в Сион за основа камък, изпитан камък, скъпоценен крайъгълен камък, сигурна основа; който вярва, няма да бърза. И правосъдието ще положи за мерило, и правдата за отвес; и градушката ще помете убежището на лъжата, и водите ще залееят скривалището. И вашият завет със смъртта ще бъде отменен, и съгласието ви с ада няма да устои; когато прииждащият бич премине, тогава ще бъдете стъпкани от него. Исаия 28:14–18.

„Седемте времена“ са били скрити под лъжи, и когато Бог отмени Своя предишен заветен народ и встъпи в завет със сто четиридесет и четирите хиляди, камъкът, който по-рано е бил отхвърленият крайъгълен камък, ще се въздигне, за да стане „глава“ на ъгъла. За онези, които разбират тази истина, той е скъпоценен, а за онези, които не я разбират, камъкът, който става глава на ъгъла, не само ги съкрушава, но и образно става техният надгробен камък.

В книгата на Даниил, в осма глава и деветнадесети стих, намираме „последния край“ на негодуванието, като по този начин се установява, че трябва да има и „първи край“ на негодуванието. Периодът от време от 677 г. пр. Хр. до 22 октомври 1844 г. представлява периода, през който светилището (и множеството) щеше да бъде потъпквано. Но папството трябваше да благоуспява, докато негодуванието се изпълни, според Даниил, единадесета глава, тридесет и шести стих. Ако краят на негодуванието в осма глава представлява края на един период от време, тогава краят на негодуванието в единадесета глава също представлява края на един период от време. Това е, което Библията ясно учи, макар че тази истина е била прикрита с лъжи от онези, които са сключили завет със смъртта.

Краят и на двете негодувания представлява края на един и същ период от време, защото и двете бяха изпълнение на едно и също проклятие — две хиляди петстотин и двадесет години на разпръсване, плен и робство. Северното царство най-напред понесе разпръсването, плена и робството на „седемте времена“, когато през 723 г. пр. Хр. асирийският цар ги отведе в плен. Южното царство понесе същата участ през 677 г. пр. Хр. Йеремиа потвърждава този факт.

Израил е разпръснато стадо овце; лъвовете го прогониха; най-напред асирийският цар го погълна, а накрая този Навуходоносор, царят на Вавилон, строши костите му. Еремиа 50:17.

Йеремия посочва един прогресивен съд. Асирийците отстраняват северното царство през 723 г. пр. Хр., след това отвеждат Манасия във Вавилон, своята столица, през 677 г. пр. Хр. После Навуходоносор отвежда Йоаким, като така бележи началото на седемдесетте години плен през 606 г. пр. Хр. След това Навуходоносор отвежда Седекия и разрушава Йерусалим през 586 г. пр. Хр.

На южното царство бе отправено предупреждение, че ще понесе същата участ като северното царство, ако продължи в своя бунт. Съдът над северното царство щеше да бъде извършен върху южното царство, а символът на този съд беше линия, която трябваше да бъде простряна над Юда. В свидетелството на Исаия тя беше просто „линията“, но в следващия откъс „линията“ е „линията на Самария“.

Затова тъй казва Господ, Израилевият Бог: Ето, аз докарвам такова зло върху Йерусалим и Юда, че на всеки, който чуе за него, ще му писнат и двете уши. И ще простра над Йерусалим въжето на Самария и отвеса на дома на Ахаав; и ще избърша Йерусалим, както човек избърсва паница, избърсвайки я и обръщайки я надолу. И ще оставя остатък от Моето наследство, и ще го предам в ръката на враговете им; и те ще станат плячка и грабеж за всичките си врагове; защото вършиха онова, което беше зло пред очите Ми, и Ме разгневяха от деня, в който бащите им излязоха от Египет, чак до днес. 4 Царе 21:12–15.

В току-що цитираните стихове има два пророчески израза, които трябва да бъдат разгледани. Първият е пищенето на ушите, а другият е отвесът. В тези стихове мярката на Самария е също отъждествена с отвеса на Ахавовия дом. Мярката и отвесът са оръдия на съд, които се употребяват в строителния процес. В стиховете те показват, че същият съд, който бе извършен над северното царство, представено като Самария и Ахавовия дом, щеше да бъде докаран върху Юда и Ерусалим. Когато предупреждението бе изречено, северното царство Израил вече бе нападнато, покорено, разрушено и отведено в робство. Вестта за Божия съд причинява пищене в ушите на онези, които чуват предупреждението. И отвесът, и пищенето на ушите се срещат по три пъти в Писанията. Във всеки случай те представят Божието негодувание против Неговия собствен народ.

И Господ дойде, застана и повика както и другите пъти: Самуиле, Самуиле. Тогава Самуил отговори: Говори, защото слугата Ти слуша. И Господ каза на Самуил: Ето, ще извърша нещо в Израил, от което ще заглъхнат ушите на всеки, който го чуе. В онзи ден ще изпълня против Илия всичко, което съм говорил относно дома му; когато започна, и ще довърша. 1 Царе 3:10–12.

Събарянето на дома на Илий е пророчеството, което би накарало да звъннат и двете уши на всеки, който го чуе. Звъненето в ушите, във времето на Самуил, символизира отминаването на дома на Илий. Изпълнението на предсказанието, дадено на Самуил, бе събарянето на дома на Илий и утвърждаването на Самуил като пророк. Самуил представлява един народ, който, както казва Петър, в миналото не беше Божий народ, а сега е; защото, когато Самуил бе утвърден като пророк, домът на Илий бе разрушен. И Йеремия възвестява съд срещу водачеството на Йерусалим, който кара ушите да звънят.

И кажи: Чуйте словото Господне, о, царе Юдови и жители на Йерусалим; така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Ето, Аз ще докарам зло върху това място, та всеки, който чуе за него, ще му писнат ушите. Еремия 19:3.

И трите препратки към звънтенето в ушите са свързани със заветен народ, който е сключил завет със смъртта и след това е нападнат, покорен, унищожен, разпръснат и отведен в робство. Звънтенето в ушите е символ на съда на Божието негодувание, а символът на този съд е представен също три пъти в Писанията с думата „отвес“. Вече го прочетохме във Втора книга на царете и в Исаия, но има още една препратка към „отвеса“ в Писанията, и в тази препратка думата „отвес“ е преведена от различна еврейска дума в сравнение с предишните две препратки.

И ангелът, който говореше с мене, дойде пак и ме събуди, както се събужда човек от съня си, и ми каза: Какво виждаш? А аз казах: Погледнах, и ето, светилник целият от злато, с чаша отгоре му, и седемте му светила върху него, и по седем тръби към седемте светила, които са отгоре му; и две маслинови дървета при него, едното от дясната страна на чашата, а другото — от лявата ѝ страна. И аз отговорих, и рекох на ангела, който говореше с мене: Какви са тия, господарю мой? Тогава ангелът, който говореше с мене, отговори и ми каза: Не знаеш ли какви са тия? А аз рекох: Не, господарю мой. Тогава той отговори и ми говори, казвайки: Това е словото Господне към Зоровавел, казано така: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите. Кой си ти, о, голяма планина? Пред Зоровавел ще станеш равнина; и той ще изнесе връхния камък сред възгласи: Благодат, благодат върху него. Освен това словото Господне дойде към мене и каза: Ръцете на Зоровавел положиха основата на тоя дом; неговите ръце и ще го довършат; и ще познаеш, че Господ на Силите ме е пратил при вас. Защото кой е презрял деня на малките начала? Понеже те ще се зарадват и ще видят отвеса в ръката на Зоровавел с ония седем; те са очите Господни, които тичат насам-натам по цялата земя. Тогава аз отговорих и му казах: Какви са тия две маслинови дървета от дясната страна на светилника и от лявата му страна? И пак отговорих и му казах: Какви са тия две маслинови клонки, които чрез двете златни тръби изливат от себе си златното масло? А той ми отговори и каза: Не знаеш ли какви са тия? И аз рекох: Не, господарю мой. Тогава той каза: Това са двамата помазани, които стоят пред Господа на цялата земя. Захария 4:1–14.

Думата, преведена като „отвес“ във Втора книга на Царете и Исаия двадесет и осма глава, е „mishqâl“ и означава тежест. И в двата откъса към линията щеше да бъде прибавена тежест (отвес). Тежестта е онова, което се използва във везни, и представлява съд. Линията с тежест е линия на съд. Линията на Самария беше периодът от „седем времена“, или две хиляди петстотин и двадесет години. Същият период от време щеше да бъде наложен върху южното царство, както бе наложен върху северното царство. Краят на всяка от двете линии е определен в книгата на Даниил или като края на последното негодувание, или като края на първото негодувание. Този период е представен в Даниил като времето, през което Ерусалим и воинството трябваше да бъдат потъпквани от двете запустяващи сили — езичеството и папството. И двата периода щяха да започнат, когато съответните им столици

бъдат нападнати, завладени, разрушени и жителите им отведени в робство.

Но в Захария думата „отвес“ е образувана чрез съчетанието на две еврейски думи. Първата дума е „‘eben“, и означава „да се гради“, а също така означава „камък“. Тя означава „строителен камък“. След това тази дума е съчетана с еврейската дума „bedîyl“, която означава „да разделя или отделя“. „Отвесът“ в Захария е камъкът, върху който се гради и който произвежда разделяне и разграничение. Разделението е между две класи поклонници: едната класа, която се радва, когато види камъка, прави го глава на своя тъгъл и гради върху него, и другата, която не го вижда, отхвърля го, препъва се в него и накрая бива смазана от него, който тогава става нейният надгробен камък или надгробна плоча. Едната класа сключва завет с живота, а другата — завет със смъртта.

В историята на Захария древният Израил току-що бе излязъл от Вавилон, за да съгради отново и възстанови Ерусалим. Зоровавел бе назначен за управител и трябваше да надзирава делото. Той положи основния камък в началото на делото и постави крайтъгълния, или завършващия, камък в края на делото. Зоровавел означава „потомък на Вавилон“. Всички пророчества посочват последните дни, а името на Зоровавел е символ на историята на вестта на първия ангел, когато бе положен основният камък; и неговото име е също така символ на вестта на третия ангел, когато се поставя крайтъгълният, или завършващият, камък. Проявлението на изливането на Светия Дух както в първото движение, така и във второто движение е представено чрез името на Зоровавел (потомък на Вавилон), защото то представя вестта, която призовава последното поколение от „потомците на Вавилон“ да излезе. То представя вестта на Среднощния вик, която се осъществи в първото движение и която предстои да се осъществи в последното движение на Силния вик.

Двете маслинови дървета, двете маслинови клонки и двамата помазани, които представляват съдовете, в които двете златни тръби изливат маслото:

„Помазаните, които стоят пред Господа на цялата земя, имат положението, което някога бе дадено на Сатана като закрилящ херувим. Чрез светите същества, които обкръжават Неговия престол, Господ поддържа постоянно общение с жителите на земята. Златното масло представлява благодатта, с която Бог непрестанно снабдява светилниците на вярващите, за да не трептят и да не угаснат. Ако това свято масло не се изливаше от небето чрез вестите на Божия Дух, оръдията на злото биха имали пълен контрол над хората.“

„Бог бива безчестен, когато не приемаме вестите, които Той ни изпраща. Така ние отказваме златното масло, което Той би излял в душите ни, за да бъде предадено на онези, които са в тъмнина. Когато дойде призивът: „Ето, младоженецът иде; излезте да го посрещнете“, онези, които не са приели святото масло, които не са съхранили Христовата благодат в сърцата си, ще открият, както неразумните девизи, че не са готови да посрещнат своя Господ. Те нямат в себе си сила да се сдобият с маслото и животът им претърпява крушение. Но ако Божият Свети Дух бъде поискан, ако умоляваме, както направи Моисей: „Покажи ми славата Си“, Божията любов ще се излее в сърцата ни. Чрез златните тръби златното масло ще бъде предадено на нас. „Не чрез

сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ Като приемат светлите лъчи на Слънцето на правдата, Божиите чеда светят като светлини в света.“ Review and Herald, July 20, 1897.

Захария нееднократно беше питал кои са двете маслинови дървета, като по този начин насочваше вниманието към различните символи на двамата свидетели. Сестра Уайт определя двете маслинови дървета като двамата свидетели от Откровение единадесета глава.

„Относно двамата свидетели пророкът по-нататък заявява: „Това са двете маслинови дървета и двата светилника, които стоят пред Бога на земята.“ „Твоето слово — каза псалмистът — е светило на нозете ми и виделина на пътеката ми.“ Откровение 11:4; Псалом 119:105. Двамата свидетели представляват Писанията на Стария и Новия Завет.“ Великата борба, 267.

Захария бе пожелал да разбере кои са тези двама свидетели. Във Френската революция те бяха Старият и Новият Завет. Те бяха представени като Моисей и Илия, които бяха убити на улицата от звяра, който излизаше от бездънната пропаст. Те представляват служението на Future for America, което бе убито на 18 юли 2020 г.

В началото на главата, след като Захария е събуден, когато мъртвите сухи кости са събрани заедно, но все още не са оживели, Гавриил пита: „Що виждаш?“ Захария описва какво е видял, а после пита: „Що са тия, господарю мой?“ Гавриил подчертава предмета на въпроса, като отговаря на въпроса на Захария с въпрос. Той пита Захария: „Не знаеш ли какво са тия?“ След това Гавриил отговаря: „Това е словото Господне към Зоровавел, което гласи: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Моя Дух, казва Господ на Силите.“

Словото Господне, което бе дадено на Зоровавел, беше: „Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Моя Дух. Кой си ти, о голяма планина? Пред Зоровавел ще станеш равнина; и той ще изнесе върховия камък сред възкличания, като викат: Благодат, благодат върху него.“

Зоровавел, управителят, представлява вестителя, който приготвя пътя в началната и заключителната история, пред когото планината става като равнина. Исаия определя делото на същия вестител и казва, че той ще „пригответи в пустинята път за нашия Бог“ и че ще направи „всяка долина“ да „се издигне“. Той също така ще направи „всяка планина и хълм“ да „се сниши“, защото „голямата планина“ пред управителя Зоровавел „ще стане равнина“.

Вестта на Уилям Милър за „седемте времена“ му беше дадена от Бога. Зоровавел представлява Уилям Милър, който положи основния камък на „седемте времена“, и той също представлява ръцете, които „ще изнесат върхния камък“ с „викове, възгласящи: Благодат, благодат нему“. Удвояването на думата „благодат“ представлява вестта на Среднощния вик. „Викове“ представляват същата вест, каквато е представена от силния вик на третия ангел, а „възгласящите“ представляват Среднощния вик. Целият този пасаж е за вестта на Среднощния вик. Той е за девиците, които спяха в смърт по улиците на Откровение единадесета глава, която преминава през долината на мъртвите сухи кости. Той

е за възкресението на мъртвите сухи кости и е за пророческата роля на „отвеса“, който мъдрите девиси виждат и който ги кара да се радват.

Тогава Захария казва: „освен това“. „Освен това“ означава следващият откъс да бъде положен върху предходния. Това е препратка към пророческия принцип „ред след ред“. Предходният диалог посочи пробуждането в полунощ на Божия народ, представен чрез Захария. Предходният диалог многократно подчерта желанието на Божия народ в последните дни да разбере кои са двамата свидетели от Откровение единадесета глава. Предходният диалог посочи, че Зоровавел представлява делото в първото движение, а също и делото в последното движение. Той посочи, че „ръцете“ на Зоровавел (представляващи човешката сила) трябваше да положат основния камък и крайъгълния камък, но делото на неговите ръце е било и е осъществявано единствено чрез божествената сила на Утешителя.

Диалогът, който последва и който следва да бъде поставен върху предишния диалог, показва, че когато „ръцете на Зоровавел“ завършват делото, тогава Божият народ в последните дни ще „познае, че Господ“ е „изпратил“ Гавриил, носителя на светлина, „при“ Божия народ. Те ще разпознаят небесния процес на предаване на вестта, който е първата истина, представена във връзка с Откровението на Исус Христос. Да се отхвърли вестта и делото на Зоровавел, означава да се отхвърли вестта, която идва от Гавриил, която той е получил от Христос, а Той от своя страна я е получил от Отца.

Тогава се определят двете групи поклонници. Едната група „е презряла деня на малките неща?“ Другата група „ще се зарадва“, когато „видят отвеса в ръката на Зоровавел с ония седем“, които „са очите Господни, които тичат насам-натам по цялата земя“. Онези, които презират деня на малките неща, презират историческото дело на Уилям Милър, представено чрез „отвеса“. Те са противопоставени на онези, които се радват, когато видят „отвеса“ в ръцете на Зоровавел. „Отвесът“ на Захария е строителният камък, който произвежда разделение. Едната група презира „отвеса“, защото отказва да види, че „отвесът“ в ръката на Зоровавел е с „ония седем“. Думата „седем“, която е с „отвеса“, е същата еврейска дума, преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шест.

Тогава Захария повтаря факта, че когато се събужда, не знае кои са двамата свидетели. Затова пита още веднъж: „Що са тия две маслинови дървета?“ Той го повтаря отново, като пита: „Що са тия две маслинови клонки, които чрез двете златни тръби изпразват от себе си златното масло?“ И Гавриил подчертава въпроса, като още веднъж отговаря на въпроса на Захария с въпрос: „Не знаеш ли що са тия?“, на което Захария отговаря: „Не, господарю мой.“ Тогава Гавриил казва: „Тия са двамата помазани, които стоят при Господа на цялата земя.“

Главата започва с това, че Гавриил събужда Захария от съня му. Следователно Захария представя девиците, които биват събудени в полунощ; а когато тези девиси бъдат събудени, те са представени като носещи непреодолимо бреме да разберат какво представляват двамата свидетели от единадесета глава на Откровение. Всички книги на Библията се срещат и завършват в книгата Откровение. Всички пророци са в съгласие един с друг,

защото Бог не е автор на безредие. Всички пророци говорят повече за последните дни, отколкото за дните, в които са живели.

Гавриил прилага принципа Алфа и Омега, като посочва, че Зороавел ще започне и ще завърши делото по построяването на храма. Неговото дело е представено чрез полагането на основния камък в началото и на крайъгълния камък в края. Зороавел представлява движението на милеритите и движението „Future for America“.

Това, което Гавриил представя на Захария, е, че делото на Среднощния вик — било в движението на първия ангел, било в движението на третия ангел — се извършва със силата на Светия Дух.

Докато лежаха мъртви на улицата, светът се радваше заради мъртвите им тела; но когато те възкръснаха, тогава светът се уплаши, а те се възрадеха. Те се радват, защото виждат отвеса на онези „седем времена“ в ръката на Зороавел. Отвесът е камъкът, върху който се гради, който отделя мъдрите от неразумните.

Захария не казва „седемте“, а казва „онези седем“. Те виждат и двете хиляди петстотин и двадесет години на разпръсване. Думата, преведена като „седем“, е същата дума, която е преведена като „седем пъти“ в Левит двадесет и шеста глава, и представлява „проклятието“ на робството, което бе доведено и върху северното, и върху южното царство на Израил. Книгата на Даниил определя „онези седем“ като първо и последно негодувание.

Основният камък, положен от Уилям Милър, бяха „седемте времена“, а връхният камък, положен от движението на третия ангел, е „седемте времена“. Онези, които се радват, когато видят „тези седем“ в събуждането на Среднощния вик на последните дни, ще станат свидетели на разделение и отделяне на скъпоценното от нищожното. Скъпоценното ще се радва, когато влезе в пълно единство, а нищожното ще узнае твърде късно, че няма онова масло, което е слизало през двете златни тръби. Истината, която причинява радост на едната класа, ще бъде камък за препъване на другата класа, макар че беше достъпна за виждане за всички, които бяха готови да видят.

Точно както „седемте времена“ станаха изпитание в началото през 1856 г., когато филаделфийският адвентизъм премина в лаодикийски адвентизъм, така и „седемте времена“ отново са изпитание в края, именно там, където лаодикийският адвентизъм преминава във филаделфийски адвентизъм. Изпитанието в началото бе провалено през 1863 г. чрез отхвърлянето на библийското учение за „седемте времена“. Онези, които се провалят в изпитанието в края през 2023 г., ще сторят това, като отхвърлят преживяването, изисквано от лекарството, посочено чрез „седемте времена“ в Левит двадесет и шеста глава.

Беше важно да се установи, че книгата на Даниил напълно потвърждава „седемте времена“, преди да започнем да разглеждаме пророческата вест на първите шест глави на книгата на Даниил, защото четвърта и пета глава са за „седемте времена“ и те посочват началото и края на двата рога на земния звяр от тринадесета глава на Откровение.

В следващата статия ще започнем разглеждането на тези първи шест глави.

„Светлината, която Даниил получи от Бога, бе дадена особено за тези последни дни. Виденията, които той видя при бреговете на Улай и Хидекел, големите реки на Сеннаар, сега са в процес на изпълнение и всички предсказани събития скоро ще се сбъднат.

„Разгледайте обстоятелствата на юдейския народ, когато бяха дадени пророчествата на Даниил.

„Нека отделяме повече време за изучаването на Библията. Ние не разбираме словото така, както би трябвало. Книгата Откровение започва с наставление към нас да разбираме поучението, което тя съдържа. „Блажен е онзи, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество — заявява Бог — и пазят написаното в него; защото времето е близо.“ Когато ние като народ разберем какво означава тази книга за нас, между нас ще се види голямо съживление. Ние не разбираме напълно уроците, които тя преподава, въпреки наставлението, дадено ни да я изследваме и изучаваме.

„В миналото учители са заявявали, че книгите Данаил и Откровение са запечатани книги, и народът се е отвърщал от тях. Покривалото, чиято привидна тайнственост е възпирала мнозина да го повдигнат, Сам Бог е отдръпнал от тези части на Своего слово. Самото име „Откровение“ опровергава твърдението, че тя е запечатана книга.

„Откровение“ означава, че нещо важно е разкрито. Истините на тази книга са отправени към онези, които живеят в тези последни дни. Ние стоим с отстранено покривало в светлото място на свещените неща. Не бива да стоим отвън. Трябва да влезем — не с небрежни, неблагоговейни мисли, не с прибързани стъпки, а с благоговение и страх Божий. Приближаваме се към времето, когато пророчествата от книгата Откровение трябва да се изпълнят.“ Свидетелства към служителите, 113.